

COOL
BOO

Láska z ulice

Miroslava
Varáčková

Láska z ulice

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Miroslava Varáčková
Láska z ulice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Láska z ulice

Miroslava Varáčková
je autorka týchto kníh:

Láska z ulice

Spolu to zvládneme

Nepobozkaná

Stálo to za to

Drž ma, keď padám

Grafitové dievča

Len to nikomu nepovedz

Adaptácia

Tri kroky do pekla

Obchodníci s nádejou

Sprevádzачka

Prežila som svet

Anjeli noci

Hriech v mene života

O lásku sa neprosí

**Miroslava
Varáčková**

Láska z ulice

**COO
BOO**

*„Musíme prijať bolesť a využiť ju ako silu
na našej ďalšej ceste životom.“*

Kenji Miyazawa

1.

Ráno ako iné.

Unudene sedím v autobuse a listujem v knihe, ktorú som pred odchodom z domu narýchlo uchmatla z maminej police. Je to jeden z tých tenkých paperbackov o láske až za hrob, typická harlekýnka, aké nemám rada, no čas, keď sa autobus pomaly vlečie hustou premávkou, vďačne vyplňam niečím iným, ako civením cez špinavé sklo.

Otrávene prevraciam stranu, keď mi vo vrecku zavibruje mobil. Vytiahnem ho, pozriem na displej a prečítam prijatú správu.

Tamara, zaspal som. Neviem, či sa mi oplatí vyliezť z postele, tak povedz triednej, že som vážne ochorel. Vymysli si pokojne čiernej kašeľ, tuberkulózu alebo zápal mozgových blán. Je jedno, čo jej natáraš, hlavne nech to zožerie.

Musím sa zasmiať. Robo, môj spolužiak a kamoš v jednej osobe, je nenapraviteľný flákač. Vždy sa s obľubou vyhýba povinnostiam a najviac tým v škole. Úplne živo si viem predstaviť, ako práve hodil mobil na stolík, pretiahol si cez hlavu paplón a bez najmenších výčitiek svedomia sa rozhodol predrichmať celé doobedie.

Nezazlievam mu to. Som istým spôsobom rovnaká, len mi chýba odvaha priečiť sa. Pred autoritami mám rešpekt, za čo si ma Robo často doberá. Odvážim sa byť rebelom iba vo svojej hlave. Neraz si predstavujem, ako si konečne otvorím ústa, no

vždy, keď príde na lámanie chleba, čuším ako ryba, kým Robo nemá problém od srdca povedať čokoľvek trebárs aj riaditeľke. Uznávam ho za to. Je proste hrdina.

Viem, že mi bude počas dňa chýbať. Je môj pupok a ja jeho. Navyše som mala v pláne poriadne sa mu dnes vyžalovať. Tešila som sa, že si pri spoločnej cigarete šťavnato a od srdca zanadávam na nespravodlivosť života. On by ma pochopil. Vždy keď ide o nepravosti tínedžerov, je pripravený ponúknuť svoje plece a pokojne i päšť. Ten chalan by sa dokázal pobiť za čokoľvek. Teda, ak by nebol taký príšerne a nenapraviteľne lenivý.

Okej, vyhútam nejaký kaleráb, ten zápal mozgu by mohol vyjsť :D. Vyspi sa aj za mňa! Odpíšem mu. Potom upriem pohľad na knihu a namiesto čítania premýšľam o predchádzajúcom víkende.

Takmer celý som ho strávila zavretá doma, myslela som na svoju malú sestru Sofiu, ktorá je opäť v nemocnici, na mamu, ktorá za ňou odišla, a behala som otcovi okolo zadku. Uvarila som mu obed. Čo na tom, že iba cestoviny so syrom? Oprala špinavé monterky. Ustlala posteľ. Poumývala riad a upratala celý byt. A on sa zase spil do nemoty, akoby nemal v sebe ani štipku hanby. V zablatených topánkach prešiel krížom cez chodbu, ľahol si do čistých perín a zaplnil byt ťažkým alkoholovým smradom. Nezabudol pri tom dodať, že som obyčajná dar-možráčka. Zasran a nemehlo, čo mu pije krv. Ako inak! Pekné slová mu v spojitosti so mnou už dávno vyprchali z hlavy. Začínam si pomaly zvykať, že ma už neoslovuje inak ako soplňa,

pankhart, šteňa a podobne. Čo už? Hlavne že do rána stihol vytriezvieť a na nič si nepamätal. Aspoň ho nemusí hrýzť svedomie, ak teda nejaké vôbec má. No ja si pamätám všetko a je mi vďaka nemu mizerne.

Nič teraz nepotrebujem viac ako Robove slová útechy. On by určite súcitne skonštatoval, že život je sviňa, a ja by som sa vďaka jeho prítomnosti a tej prostej vete cítila zázračne lepšie. Niekedy skutočne stačí mať pri sebe spriaznenú dušu a všetko sa zdá byť znesiteľnejšie. A Robo spriaznená duša je, on veru áno. Môžem sa na neho spoľahnúť, nech sa deje čokoľvek. Vždy ma dokáže podržať a čo je na ňom najlepšie, pre ľútosť nemá pochopenie, pretože podľa neho je to tá najväčšia hlúposť pod slnkom. Hovorí, že človeka treba vypočuť, poradiť mu alebo aj nie, pomôcť mu, vynadať... hocičo, ale neľutovať, lebo tým by sme len zbytočne prilievali olej do ohňa. Často filozofuje nad pohárom piva a mne sa tie jeho múdre reči páčia. Niekedy sa až čudujem, kde sa to v ňom berie. Ale on je taký divný zjav. Úplný samorast, totálne svojská existencia. A to je fajn. Aspoň sa s ním nikdy nenuším.

Keď ma o niekoľko minút autobus vypluje na zastávke rovno pred školou, rozhodnem sa využiť čas, ktorý mi zostáva do začiatku prvej hodiny, a zamierim k starému obchodu stojacemu na vedľajšej ulici, v ktorom predávajú zmiešaný tovar od výmyslu sveta. Zájdem zaň a skryjem sa v malom výklenku určenom pôvodne na smetiak, ktorý celý čas, čo sem chodím, tróni aj tak vždy inde. Nejedem môj spolužiak využíva toto miesto

ako úkryt pred učiteľmi, keď má chuť na cigaretu. Je to náš „tajný“ fajčiarsky brloh, fantastická zašívareň, o ktorej tak či tak vie celé vedenie školy, všetci sa však tvárime – ako oni, tak i my, že neexistuje. Od nich to je ústupok, od nás zbabelosť. Čo sa budeme hrať na odvážnych, všakže?

Doprajem si rannú dávku nikotínu, prehodím zopár viet so spolužiakmi z rôznych ročníkov a potom sa rezkým krokom vraciam k škole. Aj napriek Robovej neprítomnosti mám na tvári drobný úsmev a v kroku švih a ľahkosť. Hovorím si, že poobede zájdem za ním a domov sa vrátim iba prespať, takže deň bude možno nakoniec predsa len fajfn.

Vtom sa niekto vyrúti spoza rohu a prudko ma z boku naberie. Ihneď mi do ramena vystrelí ostrá bolesť. Hlasno zanaďavam, pričom sa snažím udržať rovnováhu a nespadnúť. Zachytím sa školského plota a bolestivo syknem, vzápätí očami prebodnem chalana na inlajnoch, ktorý zastal kúsok odo mňa a ospravedlňujúco si ma premeriava.

„Prepáč, mrzí ma to,“ vystrelí pred seba obranne ruky a vystrúha previnilú grimasu. Je vysoký, na hlave šiltovka, na chrbte ruksak a vyzerá... dobre. Okamžite ma upútajú jeho tmavé oči. Sú podmanivé a pekné a ja mám pocit, že sa v nich v zlomku sekundy strácam. Normálne sa mi zatočí hlava.

„Čo lietaš ako debil, chceš niekoho zabiť? A pritom ešte po chodníku, dofrasa,“ vyprsknem a radšej odvrátim zrak.

„Fakt mi to je ľúto. Si v poriadku?“

„Žijem.“

„Fajn.“

„Fajn,“ precedím cez zuby.

Vymeníme si ešte jeden krátky pohľad, potom sa otočí a rýchlo ako vietor zmizne za bránou.

Premýšľam, či som ho už niekedy na chodbách nášho gymnasia videla. Prichádzam k záveru, že nie. Je totiž typ, na aký sa nezabúda. Ak by som ho niekedy v minulosti zahliadla, bezpochyby by mi jeho tvár zostala vrytá v pamäti. Nejde o tuctového chalana, svojím imidžom okamžite zaujal moju pozornosť. Je štýlový, pôsobí drzo a arogantne. Žiadny mäkkýš. A tie jeho oči! Pánabeka, tie oči majú silu!

Napravím si tašku, pošúcham boľavé plece a odvláčim sa s tichým šomraním na vyučovanie.

Chalana v šiltovke tesne po vstupe do vestibulu zbadám opäť. Mieri do zborovne, korčule má v ruke, na nohách tenisky. Napadne mi, že si ide po rozvrh, pretože je určite nový. Krátko ho pozorujem a odhadujem, do ktorého ročníka bude patriť. Tipujem štvrtý. Nevyzerá ako prvácke ucho, práve naopak. Pokojne by som mu hádala aj cez dvadsať. Tak či onak, vzbudil vo mne záujem. Aj napriek tomu, že do mňa surovo vrazil. Alebo práve preto?

2.

Deň sa vlečie. Dejepis strieda fyziku, slovenčina matiku a ako posledná prichádza na rad telesná výchova. Mám ju celkom

rada, pohyb mi je blízky, dokonca som sa neraz zúčastnila na športových súťažiach ako bežkyňa na dlhé trate, no pre pretrvávajúcu bolesť pleca sa rozhodnem, že sa z cvičenia nateraz radšej ulejem.

V telocvični sa neprezelečená zamiesim medzi spolužiačky a čakám na príchod učiteľky, no namiesto nej po krátkom meškaní vojde chalan z rána. Má na sebe teplákovú súpravu, na krku mu visí píšťalka, v ruke stíska nejaké papiere a tvári sa dôležito. Prejde okolo skupinky, v ktorej postávam, a očami narychlo obsiahne priestor. Krátko sa na mne zastaví pohľadom. Stuhnem. Zdá sa, že aj jeho moja prítomnosť mierne zaskočila.

Zamračím sa, vystrúham mrzutú grimasu. To, že vyzerá ako stelesnené pokušenie, ešte neznamená, že mu mienim prepáčiť zranenie, čo mi spôsobil. Ruka ma bolí ako šľak a za to môže len on a tá jeho besná rýchlosť, akou do mňa napálil.

Jemne sa usmeje, tak akosi provokačne. S mierne vykrivenými ústami a šibalstvom v tvári ešte raz prebehne očami po ostatných dievčatách a keď vidí, že džavot neustáva, strčí si do úst píšťalku a zapíska. Všetci okamžite stíchnu. Zdá sa, že som bola skutočne jedna z mála, ktorá jeho prítomnosť zaregistrovala už predtým, hoci mi v prvej chvíli nedošlo, čo tam vlastne robí. Až teraz.

„Nečakal som, že zo mňa ihneď padnete na zadky, ale trochu pozornosti by nezaškodilo, mládež,“ zahľási. „To padanie a obdivné pohľady si môžete nechať na neskôr. Teraz hlavne ticho! Keďže učiteľka Hulíková mala nedávno nehodu, ako už

určite viete, a najbližšie týždne sa bude dávať dokopy, zavolali ma na záskok. Počas jej neprítomnosti vám budem spestrovať telocvik.“

O nehode nič neviem. A ostatní zjavne tiež nie. Minulý týždeň nám síce telesná odpadla, no nik sa nezmenil o dôvode. Je to pre mňa novinka a Hulíkovej mi zostane úprimne ľúto. Patrí medzi učiteľky, ktoré mi prirástli k srdcu.

S Dášou, stojacou tesne vedľa, prekvapene na seba pozrieme. Pokrčí plecami, ja tiež.

„Volám sa Noro Malovec, ale stačí, ak ma budete volať menom. Na vykanie si nepotrpím, zato poriadna spartánska drezúra vás neminie.“ S vážnou tvárou si nás všetky opäť premeria a následne zvlíni ústa do úsmevu, z ktorého len-len že na ten zadok naozaj nepadnem. Ak v šiltovke a na inlajnoch vyzeral dobre, teraz bol neodolateľný. Krátke hnedé vlasy, uhrančivé oči, drsné črty tváre, vyšportovaná postava... môj ty Bože!

„Ty,“ zrazu na mňa ukáže a mne srdce vyskočí až kamsi do krku, „máš vo zvyku chodiť na telesnú v rifliah a šlapkách?“

„Nie. No bolí ma plece, preto som sa chcela ospravedlniť z hodiny. Ráno som mala... ehm, drobnú kolíziu.“ Venujem mu veľavravný pohľad.

„Chod' sa prezliecť!“

„Prosím?“ Nerozumiem, o čo mu ide. Mohol by mať predsa trochu súcitu!

„Bolí ťa len plece, nie celé telo. Je tak?“

„Áno, ale...“

„Dáš si zo dve-tri kolieska poklusu okolo telocvične a zvyšok hodiny môžeš oddychovať na lavičke. Trochu pohybu ti určite neuškodí.“

„To je žart?“ Razom vo mne vzkypí žlč. Mám chuť poriadne mu vynadať, no nakoniec iba zatnem zuby a prehltne zlosť. Robo by mal zo mňa skutočne *radosť*, len čo je pravda.

„Nie,“ odvetí. „Tak bež! Jedna noha tam, druhá späť. Nech si hneď nazad. Švihom!“

Dáša na mňa pohoršene pozrie a slabým pokrútením hlavy naznačí, čo si o tom myslí. Chvíľu zostanem stáť na mieste ako primrazená, no potom sa predsa len poberiem do šatne. Srd vo mne doslova buble. Dofrasa! Nejde o to, že sa nevyhnem behu, rozčuľuje ma jeho prístup. Čakala som skôr ďalšie ospravedlnenie a kajúcny výraz, no nie *toto*. A beztak! Čo už je to len za autoritu, keď sa preháňa ulicami ako blázon a zraňuje svoje študentky? A ešte mu aj máme tykať. Pche! Mám sto chutí vybehnúť si do triedy po tašku a zmiznúť zo školy preč, no hovorím si, že to nejako ešte tú jednu hodinu vydržím. Navyše som príšerne zvedavá, čo je ten Noro zač. Zaujíma ma. Totálne. A to ma šťve zo všetkého najviac. Nielen že je evidentne drsný typ, aké sa mi vždy páčili, ešte k tomu aj telocvikár! Keby aspoň učil niečo nežiadivné, napríklad náuku o spoločnosti alebo dejiny umenia.

Navlečiem sa do teplákov a vyťahaného trička a odpochodujem nazad do telocvične.

Spolužiačky klusajú po jej obvode, nuž sa bez zbytočných rečí pridám k nim. Prebehnem sotva pár metrov, keď na mňa

Noro opäť ukáže a zavolá ma k sebe. Najprv sa tvárim, že jeho príkaz nepočujem, no keď ho zahuláka tak, že sa to nedá ignorovať, s hlbokým povzdychom sa k nemu nevoľky poberiem.

„Ako sa voláš?“ spýta sa.

„Simonová.“

„A meno?“

„Tamara.“

„Dobre, Tamara. Mrzí ma tá nehoda z rána. Neurobil som to náročky. Veľmi ťa to ešte bolí?“ v tvári sa mu zrazu zjaví starostlivý výraz. Asi ho prepadla náhla ľudskosť.

„Dá sa to vydržať.“

„Ukáž,“ pristúpi ku mne, chytí ma za lakeť a kontroluje pohyblivosť ramenného kĺbu. Trochu ma v ňom páli, ale od bolesti nezomieram. V tej chvíli sa oveľa viac sústredím na jeho peknú tvár, oči, vlasy, krúžok v uchu...

„Zdá sa byť v poriadku. Asi je len narazené,“ zahlási a pusť ma.

„Určite je narazené,“ opravím ho, pričom sa opäť zatvárim namrzene.

„Doma si ho niečím natri, napríklad octanovou masťou. Tá by mala pomôcť. O pár dní si ani nespomenieš, že si s ním niečo mala.“

„Fajn,“ pozriem bokom, aby bolo jasné, že ma rozhovor otravuje.

„Asi sme nezačali práve najlepšie...“

„Čo už,“ myknem plecami.

„Toho debila si si mohla odpustiť,“ povie káravo.

„A vy ste mohli prejavíť aspoň toľko citu, aby ste ma uvoľnili z hodiny.“

„Nemusíš mi vykať, už som to predsa povedal.“

„Ale chcem,“ odvrknem.

Zamračí sa, odstúpi a kývne hlavou k ešte stále hopsajúcim spolužiačkam.

„Tak padaj za ostatnými! Nič vážne ti nie je,“ zavelí ľadovo.
„Neznášam cintľavky.“

„Kretén,“ zasyčím sama pre seba, aby ma nepočul. Nestojím o konflikt, radšej sklopím uši a snažím sa potlačiť v sebe hnev.

Odbehnem tri kolieska. Najrýchlejšie ako vládzem. Moje vnútro potrebuje upokojiť a pohyb je v tomto ohľade nápomocný. Následne sa zvalím na drevenú lavičku, chrbát a hlavu opriem o studenú stenu a kým lapám po dychu, zazerám naňho. Rozdeľuje baby do dvoch skupín, ktoré posiela na opačné strany volejbalovej siete. Uvažujem, či je naozaj taký bezcitný, alebo to iba hrá, aby sme mali pred ním rešpekt. Zvládnuť bandu tínedžeriek nie je sranda, to je jasná vec. Hlavne ak vyzerá tak, ako vyzerá. Asi musí voliť taktiku tvrdého chlapa. Hm.

Rozhadzuje rukami, ukazuje podanie, čosi vysvetľuje a po chvíli odpíska začiatok hry. Podchvíľou na mňa úkosom zazrie. Ako na otravný hmyz. Ani sa nepohnem, nenaznačím najmenší záujem. Len tupo civiem pred seba a snažím sa pôsobiť ako duchom neprítomná. Pravdou však je, že vnímam všetko, čo robí.

Keď konečne zazvoní, prudko vstanem a zmiznem z te-
locvične. Čakám, že ma zastaví a opäť mi dá nejakým spôso-
bom pocítiť, že má navrch, ale nespraví to. Lahko vykláznem
von a stratím sa za dverami.

Uff!

3.

Poobede sa držím plánu a idem za Robom. Býva na sídlisku
v severnej časti mesta, v malom trojizbovom byte na druhom
poschodí. Trafila by som tam aj poslepiačky.

Bytovka je plná starých ľudí, ktorí sa neraz sťažujú na hlasnú
hudbu, čo sa často šíri z bytu Šimkovcov. Robo neberie ohľady,
i napriek dohováraniu rodičov muziku nikdy nestíši na únosnú
hranicu. Inak to nie je ani teraz. Kollerov hlas buráca celým po-
schodím. Čudujem sa, že Robo vôbec počuje zvonček, keď sa ním
ohlásim. Trvá mu dlhé minúty, kým príde otvoriť, no už som si
za ten čas, čo sa poznáme, zvykla na jeho pomalé tempo. Nie je
to prvý raz, čo ma nechal čakať pred dverami celú večnosť.

„Čau, flákač,“ pozdravím, keď konečne vystrčí nos, na čo mi
iba ospalo kývne. Oči má červené, viečka opuchnuté, vlasy stra-
paté. Na pravom líci mu svieti otláčený červený flak a na sebe
má natiahnuté tričko s dlhým rukávom a kárované boxerky.
Trčia mu z nich chudé, šlachovité a poriadne chlpaté nohy. Také
opičie.

„Tuším si až doteraz nevyliezol z postele,“ zasmejem sa.

„Tomu ver! Ožívam predsa až v noci. Nočných vtákov denné svetlo zabíja. Čuduješ sa, ako keby si ma nepoznala.“

„Teba ničia hlavne povinnosti,“ utrúsim. Prejdem z chodby rovno do jeho izby a usadím sa na posteľ. Modrú perinu si skrútim za chrbát, nohy stiahnem pod seba. V izbe je vďaka zatiahnutým žalúziám príjemné šero, no vydýchaný vzduch je neznesiteľný.

„To patrí k sebe. Jedno s druhým súvisí. Slnko znamená vstávanie a školu, tma život. V noci nehrozí žiadne otravovanie, žiadny budík, žiadne sedenie v lavici,“ mudruje, kým sa dovlieče za mnou. Zvalí sa vedľa, hlavu si položí na moje kolená a zavrie oči. „Neznášam takéto znásilňovanie, človek by mal robiť len to, čo chce,“ zamrmle.

Chvíľu pozerám na jeho zavreté oči a uvažujem, ako môže takýto človek vôbec existovať.

„Nedrichmi už,“ zatrasiem ním. „Musím ti povedať novinky a potrebujem, aby si ma počúval. Nemám sa komu vyžalovať.“

„No veď hovor,“ zazíva.

„Choď sa obliecť, vypadneme niekam von. Nechce sa mi tu zašívaf. A daj tichšie tú hudbu, nepočujem ani vlastné slovo.“

„Áno, mami,“ pozviecha sa do sedu. „Rozkaz, mami,“ zasalutuje, siahne po ovládači a uberie hlasitosť. Skutočne len o minimum. *Říkaš, že svět je krásnej, svět je zlej, až naše hvězda zhasne, haudy haudy héééj...* sa aj naďalej rozlieha celou izbou a trhá mi uši. Nechápem, ako to s ním môže Dominika, Robova ne-

vlastná sestra, s ktorou sa delí o spoločnú izbu, vôbec vydržať. Asi by som sa na jej mieste presťahovala radšej do obývačky. Asi by som mu v spánku vytrhala všetky káble z prehrávača a uškrtila ho nimi. Alebo by ma porazilo.

„Chúďa Domča,“ povzdychnem súcitne.

„Nedráždi! Ja musím pre zmenu trpieť všetky tie výpary z lakov na nechty, lakov na vlasy, antiperspirantov, dezodorantov, parfumov, balzamov a neviem ešte akých -ov.“

„Chce sa páčiť, pochop! Je predsa tínedžerka.“

„Chcem mať svoj vlastný pokoj, pochop, som predsa tínedžer,“ zakontruje.

Prevrátim oči a zasmejem sa.

Robo sa pomalými pohybmi začne premrvať v kope oblečenia, čo má nahádzané vedľa postele. Vytiahne mikinu, skontroluje jej stav a keď usúdi, že je nositeľná, natiahne si ju na tričko. To isté urobí s riflami. Zjavne mu je úplne ukradnuté, že sú veci dokrčené. Ponaťahuje ich, dlaňami uhladí a je to. Ešte rýchly pohľad do zrkadla na Dominikinej poličke a prehrabne si vlasy.

„Daj si aspoň žuvačku,“ hodím po ňom jednu orbitku, čo sa mi podarí vyloviť z vrečka. „Nepotrebujem narkózu.“

„A čo máš v pláne, bozkávať sa so mnou?“ zaškerí sa.

„Ešte to tak!“ vystrúham kyslú grimasu.

„Ak tajne dúfaš, že sa staneš mojou frajerkou, tak na to radšej rýchlo zabudni,“ nepočúva a melie si svoje. Je mi jasné, že iba doťahuje. „Nechcem sa viazať a nerád by som dal košom práve tebe.“

„Ty si úplný pako, Robo. Nemusím sa s tebou bozkávať, aby mi záležalo na tvojom dychu. Cítiť ťa po celej miestnosti. Smrdíš!“

Vystrúha grimasu, ale žuvačku si aj tak poslušne vloží do úst, párkrát prežuje, potom na mňa dýchne, spýta sa, či je to už okej a nebudem sa zaňho hanbiť, a keď prikývnem, že hej, že neodpadávam, zahlási, že je pripravený ísť do ulíc a zohnať si niekde *raňajky*.

Keď vyjdeme von, objíme ma okolo pliec.

„Tak spust', čo ťa trápi! Som samé ucho,“ nadhodí.

„Si hlavne samá irónia a ja sa fakt potrebujem vyrozprávať, Robo. Mám za sebou ťažký víkend a skutočne mizerný deň. Odlož srandičky bokom a vnímaj ma s úplnou vážnosťou, dobre?“

„Veď vieš, že dokážem byť tá najlepšia bütľavá vrba široko-ďaleko,“ povie dôležito a odpustí si posmešný tón.

„Viem a práve preto som za tebou prišla. Chýbal si mi. Neboľo by od veci, keby si začal chodiť do školy pravidelnejšie. S tebou sa to tam zvláda oveľa ľahšie, aj keď niekedy lezieš totááálne na nervy.“

„Ale no, nepreháňaj. Viem, že som nenahraditeľný, ale buď veľké dievča, Tamara. Nemôžem ťa stále držať za ručičku.“

„Stále nemusíš, stačí, ak ma budeš držať teraz. Je mi fakt pod psa,“ pozriem naňho nešťastne.

„Okej,“ tesnejšie si ma pritiahne a do vlasov mi vtisne letmý bozk. Starostlivý a kamarátsky. „Môže byť?“

„Lepšie by to ani nešlo,“ spokojne zapradiem.

Kráčame do centra, kde zvykneme tráviť väčšinu voľného času. V parku pod stromami, rozvalení v tráve, v starej pivárni, na námestí pri Trojičke, alebo sa len tak flákame ulicami. To je náš život. Ráno škola – alebo aj nie, poobede mesto, nekonečné debaty, zabíjanie času. Občas nejaká párty či koncert. Občas aj častejšie ako iba občas. Záleží na nálade a na tom, ako hlboko máme práve do vreciek. Dôležité je, že sme nerozlučná dvojka. Tamara a Robo – verný kamoš do pohody i nepohody.

Najprv mu rozpoviem príhodu z rána a opíšem priebeh telesnej výchovy. Skonštatuje, že *ten nový musí byť strašný blb*. Súhlasím. To, že ma nenormálne zaujal, mu zatiaľ povedať nechcem. Veď načo? Načo zbytočne mútiť vodu?

„V sobotu mama odišla za Sofiou,“ pokračujem v ponosovaní.

„Zase?“ prekvapene na mňa pozrie. „Myslel som si, že sa vrátila len v piatok. Asi by jej tam už mali dať prechodné bydlisko.“

„Asi hej.“

„Je viac tam ako tu.“

„Mi hovor, ale čo si pomôžeme? Sofii sa zase pohoršilo. Mama chcela byť s ňou, čo je pochopiteľné,“ smutne povzdychnem. Sestrina choroba mi láme srdce. „Musíme to doma zvládnuť aj bez nej. Sofia do telefónu nariekala, že chce maminku a že jej je samej smutno.“

„Ani sa nečudujem. Také malé decko v nemocnici...“

„Veď práve. Mamu teraz potrebuje viac ako ja alebo otec.“

„Ešte stále berie chemošku?“ zavrúta do mňa súcitný pohľad.

„Hej. Teda asi. Ani neviem. Dobrala nejakú liečbu, tak čakáme na výsledky a potom sa rozhodne, ako ďalej.“

„Čo ti poviem, Tamara. Je to úplne nahovno! Ani nie je moja rodina a urobil by som hocičo, len aby som jej pomohol,“ silnejšie ma objíma. „Ale bude dobre, musíš veriť. Ak by bolo treba darovať krv alebo hocičo, daj vedieť.“

„To by si urobil?“

„Že váhaš!“

Krátko sa odmlčíme a ja si pomyslím, že kamoši sú niekedy ochotnejší ako rodina. Otec by krv darovať nemohol. Alebo aj mohol, len by najprv musel prestať piť a to on nedokáže. Alebo nechce.

„Odkedy je Sofia chorá, všetko sa pokašlalo. Ako rodina už ani nefungujeme. Totálny núdzový režim, ktorý si každý z nás vysvetlil po svojom, niekto skratovo.“

„Otec zase chlastal?“ vytuší.

„Ako inak,“ prikývnem.

„Nesie to ťažko, mala by si sa ho snažiť pochopiť. V alkohole hľadá zabudnutie. Nie je to zlý chlap, Tamara. Stará sa o vás.“

„Nevieš, o čom hovoríš,“ odtiahnem sa. „Pochopiť je jedna vec, trpieť mu to druhá. Namiesto toho, aby bol mame oporou, ožiera sa do nemoty. Ja viem, že to nemá jednoduché,“ kopnem do kamienka na ceste a oderiem si špičku topánky. „Nik ani nechce, aby sa tváril, že je v pohode, len by mal brať trochu ohľad na ostatných.“

„To by mohol,“ súhlasí a prepletie si so mnou prsty. Dovolím mu to, je to milé gesto.

„Polku víkendu som kvôli nemu prerevala. Nemá pekného slova, iba nadávky. Je to všetko príšerne ubíjajúce. Mama preč, Sofia chorá, otec večne spitý... Niekomu z toho musí zákonite prepnúť.“

„Kanál trisťpäť, estevečka v há-de kvalite,“ ťukne mi do čela. Obaja sa rozosmejeme.

„Vieš čo? Poďme do kina! Pozývam ťa,“ navrhne nečakane, vyloví drobné z vrecka a spočíta ich. „Teda ty mňa. Toto bude ledva na pukance.“

Zasa sa nahlas rozrehoceme. Robov obvyklý stav – byť bez peňazí, hladný a plný podivného humoru. Lepší liek ako on na moju skleslú náladu neexistuje.

Ešte predtým, ako sa poberieme do kina, mi stihne pripomenúť, čo opakuje často – problémy sú sviňa a na každú sviňu sa varí voda.

4.

Ani počas filmu sa však neviem odreagovať. Kým Robo do seba pchá pukance a zalieva ich kolou, stále myslím striedavo na sestru a na nového učiteľa. Myšlienky na oboch mi sťahujú žalúdok a spôsobujú nervozitu.

Snažím sa skrývať to pred Robom a nepokaziť mu zvyšok dňa, no nedarí sa mi to, tak ako by som chcela.

Po kine ma odprevadí domov, kde ma víta ťažký, prehriaty vzduch. Cítiť v ňom pivo a smútok.

Vyzujem sa, odnesiem tašku do svojej izby a všade pootváram okná. Smrad sa mi podarí vyvetrať, pach zúfalstva nie. V izbách je tma a prázdno, otca nikde. Uvažujem, kde sa asi túla, kam ho zase zaviedla snaha zabudnúť. Do najbližšej krčmy?

Zvyčajne býva o takomto čase doma. Teda býval, kedysi. Pozeral televízor alebo čítal noviny, ktoré si kúpil cestou z práce. Neraz dokonca navaril večeru. Pečené zemiaky, omeletu alebo niečo podobné. Čakal na mňa, spýtal sa, čo nové v škole, aký som mala deň a či mi bude stačiť, ak mi ráno nechá nejaké drobné na desiatu alebo či ju má vybehnúť kúpiť do večierky.

„Nerob si starosti, postačí mi bageta z bufetu,“ znela moja zvyčajná odpoveď, no dnes by som dala všetky poklady sveta, keby si tie starosti robil. Chýba mi jeho záujem. O mamu, Sofiu i o mňa, o všetko, čo sa nám deje.

Nezvláda situáciu, trápi sa a hľadá útechu na dne pohárika. Akoby to pomohlo! Vezmem si z kuchyne mlieko, sladký rožok a schúlím sa v obývačke do kresla. Zapnem televízor a nútím sa k jedlu. Nechutí mi. Nezaujíma ma seriál, čo beží na obrazovke. Doktor House či čo.

Osamelosť mi preniká až do špiku kostí, hoci je to len chvíľa, čo som sa rozlúčila s Robom. Napadne mi, že zavolám mame, no rýchlo ten nápad zavrhnem. Určite by sa pýtala na otca a ja by som jej musela klamať. Má dosť starostí so sestrou, nepotrebuje ďalšie. Beztak chodí ako mátoha. Unavená, ustráchaná,

úplne bez života. Obdivujem, že ju aj napriek všetkému ešte neopustil optimizmus. Je fajn, že aspoň niekto v našej rodine aj navzdory zlým prognózam verí v šťastný koniec. Ale tak to asi má byť. Ak nik iný, mama by veriť mala. Hlavne ak ide o život jej milovaného dieťaťa. Lebo ak stratí vieru a nádej ona, kto iný by ju mal mať?

Po chvíli sa odšuchcem do svojej izby a zapnutý televízor ponechám ako zvukovú kulisu. Nachystám si veci do školy, načmáram úlohy, vypracujem zadanie z matematiky, očami preletím nové slovíčka z angličtiny a keď som s učením hotová, siahnem po oblúbenej knihe. Zvyšok večera trávim jej čítaním a odháňaním dotieravých myšlienok.

Zvieravý pocit, čo sa usadil kdesi v žalúdku, je ako predzvesť zlých časov.

5.

Na druhý deň ho zbadám znova na tom istom mieste. Uháňa ulicou, na nohách korčule, na hlave šiltovka, v tvári výraz maximálnej bezstarostnosti. Kľučkuje pomedzi chodcov, preskočí obrubník, prudko vyberie zákrutu a vletí do areálu školy ako úplný šialenec.

Spolu s Robom sedíme na múriku, čo oddeľuje gymplácku pôdu od zvyšku mesta, a spolu pozorujeme okolité dianie. Máme skvelý výhľad ako na ulicu, tak i na časť dvora. Z Nora

neviem spustiť oči. Fascinuje ma. Jeho prudké pohyby. Rýchlosť. Práca končatín v dokonalej harmónii. Vlastne na tom múriku čakám iba na neho. Už od príchodu dúfam, že sa zjaví a že ho budem môcť ukázať Robovi.

„To je on,“ utrúsim akoby nič, hneď ako ho uvidím prichádzať. „Ten nový telocvikár, čo som ti ho včera spomínala.“

„Vyzerá, akoby mu patrila celá ulica,“ podotkne a zamračí sa.

„Hovorila som ti, že je blázon. Navyše totálne sebavedomý.“

„Príliš machruje, nepáči sa mi. Mal by dávať pozor, aby si nezlámal všetky hnáty.“

„Aby ich nezlámal niekomu inému. Ešte aj teraz ma pobolieva plece,“ pokrútim zranenou rukou.

„Mala si mu dobre vynadať.“

„Veď som aj,“ poviem hrdinsky a nebojácne, no Robo ma preukukne.

„Viem si predstaviť,“ zagúľa očami a štuchne ma pod rebrá.

„Ale musí sa uznať, že mu to na inlajnoch celkom ide,“ utrúsi, keď Noro úspešne preklučkuje pomedzi decká, čo postávajú pred vchodom. „No nemal by sa toľko predvádzať. Bolia ma z neho očné svaly. Nestíham registrovať všetky jeho pohyby. Dofrasa, je rýchly, až to bolí!“ zarehni sa na vlastnom vtipe.

„Tvoja lenivosť nemá hranice,“ podpichnem ho. Len on môže niečo také povedať.

„A tvrdil som snáď niekedy niečo iné?“

„Nie, pretože keby si mal niečo tvrdiť, určite by ťa rozbolel aj jazyk. Aj mozog – z toľkej námahy. To radšej neriskuj.“

„Netráp ma! Stačí, že ma trápi život,“ zamrmle. „S touto otravnou školou. Ozaj, učila si sa na anglinu?“

„Trochu. Čo-to sa na mňa nalepilo na konverzáciách.“

„To je dobre, lebo ja neviem z nového učiva ani mäkké ň... či vlastne ani to ich slávne the, tak ak by prišlo na previerku, myslili aj na mňa a šmar po mne dajaký ťahák!“

„A čo takto využiť zostávajúci čas a mrknúť sa do knihy?“ navrhnem.

„Hovorím ti, aby si ma netrápila.“

„Opakovali sme si časy,“ pokračujem, nevšímajúc si jeho poznámku, pričom zrak upieram na Nora, ktorý práve mizne v útrobách školy. Až pred jej vchodom zabrzdil a prezul sa do tenisiek.

„Prítomný priebehový, predprítomný, minulý, budúci... čo ma po ich časoch! Ja mám len jeden. Ten, čo práve žijem. Iný ma nezaujíma.“

„S твоjím prístupom bude zázrak, ak prelezieš do ďalšieho ročníka.“

„Nejako bolo, nejako bude. Hádám by ma nevyrazili len rok pred maturitou.“

„Chcela by som mať tvoj optimizmus,“ povzdychnem a zoskočím z múrika. „Poďme už, nech zasa nemeškáš.“

Robo nahodí zmučenú grimasu, počká, kým ho za ruku vytiahnem na nohy, a potom spolu odkráčaame na vyučovanie.

Deň sa zasa míňa iba pomaly, ako zakaždým, keď sme v škole. Nebaví ma sedieť v lavici, v tomto Roba úplne chápem. Navy-

še máme úplne nudné hodiny, na ktorých sa len silou vôle nútim sústrediť. V rozvrhu dnes nemáme ani telocvik, takže sa nemôžem tešiť ani na trochu rozptýlenia.

Nora však uvidím i tak. Na ihrisku, ktoré sa v dobrom počasí využíva na telesnú a na ktoré mám výhľad cez okno zo svojho miesta v triede. Hrá s prvkami futbal. Práve máme hodinu literatúry, profesorka Slaná rozoberá nejaké dielo od Dostojevského a znie ako uspávačka hadov. V snahe odohnať driemoty obrátim svoju pozornosť k oknu a vtedy si ho všimnem. Poteší ma to.

Ani neviem, prečo ma tak veľmi zaujíma. Vyzerá dobre, to áno, no je v tom niečo viac. Od včerajška ho neviem dostať z hlavy, čo ma viac šťve ako teší.

Sledujem, ako stojí na kraji ihriska, ako sa pridáva do hry, rozčuľuje sa, usmieva sa, kričí. Vnímam všetky odtiene jeho mimiky, všetky jeho gestá a reč tela tak intenzívne, ako sa na tú vzdialenosť len dá.

Páči sa mi jeho tvár i drsnosť, čo z nej sála. Páči sa mi jeho postava. Vysoká, športová a pružná. Páči sa mi spôsob, akým hovorí a koná. Aj na diaľku vzbudzuje rešpekt. Neviem sa prinútiť odtrhnúť od neho zrak a venovať sa výkladu Slanej. Čo tam po Dostojevskom, keď sa za oknom naháňa za loptou taký zaujímavý učiteľ.

Musím naňho myslieť aj počas nasledujúcich hodín. Robovi neunikne moja nezvyčajná zadumanosť a pripíše ju situácii doma. Nechám ho v tom. Aj tak má sčasti pravdu, lebo ak mi po hlave nechodí Noro, tak Sofia.

Napadne mi, že by som mohla ísť poobede na návštevu do nemocnice. No nech rátam, ako rátam, nestihla by som sa zdržať viac ako polhodinu, tak to nechám tak. Navyše som skoro celé vreckové otrieskala včera na lístky do kina a ostalo mi sotva euro. Od otca ďalšie peniaze pýtať nemôžem, nemám na to odvalu. Roztrhal by ma v zuboch, lebo posledné týždne sme na tom finančne dosť biedne. Jeho príjem na všetko nestačí a mama dostáva úbohý príspevok na opatrovanie, ktorý pokrýva sotva náklady na Sofinu liečbu, výživové doplnky a na ustavičné pendlovanie do Bratislavy.

Nabudúce budem míňať rozumnejšie, slúbitim si.

Cez obednú prestávku sa rozhodnem mame aspoň zavolať. Natlačím do seba z domu prinesenú desiatu, schrúmem jablko a zašijem sa na takmer prázdne záchody. Počkám, kým tam ostane sama, zavriem sa v kabínke a vytočím jej číslo. Zdvihne po prvom zvonení. Akoby čakala, že sa jej ozvem ja alebo otec.

„Ahoj, Tami,“ ozve sa prvá.

„Ahoj. Ako sa má Sofia? Lepšie?“

„Nie,“ povzdychne. „Stále rovnako. Konečne aspoň na chvíľu zaspala, aj to len preto, že jej dali dajakú infúziu od bolesti. Celú noc sme boli zasa hore.“ Hlas sa jej láme pri každom slove, z tónu cítiť vyčerpanie.

„Bože, mami, to je hrozné.“

„Lekár vravel, že nás možno pustia domov.“

„Vážne? Keď jej nie je dobre?“ stiahne mi žalúdok v zlej predtuche.

„Vraj...“ musí sa zhlboka nadýchnuť, „vraj nová liečba vôbec nezabrala. Nemá zmysel púšťať sa do ďalšej. Zostávali by sme tu zbytočne.“

„A čo operácia? Mali ju predsa ešte operovať, nie?“

„V jej stave už neprichádza do úvahy. Meta...“ zadrží nakrátko dych, aby dokázala pokračovať. „Metastázy sú už skoro všade, veď vieš, Tami. Dajú nám potrebné lieky, skontaktujeme Plamienok...“

Zamrie mi srdce. Chce sa mi skríknuť. Kopnúť do niečoho. Zafať si päste do dlaní tak silno, až by mi nechty prešli kožu. Bezmocnosť, čo sa mi náhle rozliala vnútom, je neznesiteľná.

„Tami, si tam?“ spýta sa, keď sa odmlčím.

„Som,“ vyderiem.

„Nejako to zvládneme,“ povie, pritom je jasné, že chce utešiť nielen mňa, ale i seba.

„Musíme,“ súhlasím a po tvári sa mi začnú liať slzy. Potichu smrknem a zotieram si ich.

„Si silné dievča. Moja najväčšia opora.“

Sadnem si na záchod, nedbám, že som ani nesklopila dosku a možno si zamočím nohavice od vlhkej misy.

„Kedy prídete?“ spýtam sa.

„Neviem. Musím zavolať otcovi a dohodnúť sa s ním, kedy by po nás mohol prísť. Volala som mu, ale neberie, tak čakám, že sa ozve, keď zbadá zmeškané hovory.“

„Asi ťa v práci nepočul,“ zastanem sa ho, aj keď viem, čo je asi príčinou. Zrejme sa zasa dakde spája. Aj v robote si sko-

ro každý deň na to nájde čas. Čudujem sa, že ho ešte nevyhodili.

„Má toho tiež dosť. Určite ani nevie, kde mu stojí hlava. Ale keď prídeme domov, bude lepšie. Budem sa snažiť popri Sofinke stíhať aj domácnosť. Nebude to už len na vás dvoch.“

„Ale prosím ťa, veď to zvládame.“

V pozadí počuť akési hlasy.

„Musím už končiť, prišla sestrička. Drž sa!“

Zloží, ani nestihnem pozdraviť.

Vložím si tvár do dlaní a nechám pocitom voľný priebeh. Telom mi lomcuje plač a v hlave hučí – konečná! Bolo jasné, na čo posielajú moju sestru domov.

Zomrieť.

6.

Keď sa večer vrátim domov, opäť je tam pusto. Iba peniaze pripnuté na chladničke prezrádzajú, že sa tam otec ukázal. Desať eur. Na doplnenie niekoľkých potravín tak akurát.

Vezmem ich, strčím do vrečka, nahádzem do seba zvyšok cestovín z víkendu, chvíľu sa bezcieľne motám po dome ako také stratené kura a potom sa vyberiem na nákup. Cestou do obchodu zavolám Robovi, aby dobehol. Nechcem byť sama. Sľúbim mu, že uvarím čokoládový puding, ktorý zbožňuje, ak si švihne a príde čím skôr. Súhlasí, môj úplatok zbral.

Narýchlo do košíka poukladám pečivo, mlieko, práškový pud-
ding a zopár surovín na varenie a utekám nazad.

Robo ma už čaká pred domom. Sedí na schodíkoch, v ušiach slúchadlá, na očiach slnečné okuliare, vlasy strapaté, v ústach cigareta. Keby ho videla mama, dostal by poriadnu hubovú.

Pozdraví ma úsmevom cez pol tváre.

„Čistá depka, tento váš dom,“ zahlási, len čo vojdeme dnu. „Jeden by sa z toho normálne zložil. Až ma striaslo, keď som prešiel dverami,“ zamračene nazrie do izieb. „Chcelo by to trochu hudby a veľa svetla. Ešte nik nezomrel a už je tu tma a smrad jak v márnici.“

„Nepreháňaj!“

Prejde do obývačky, zapne televízor, vyhľadá MTV a pridá zvuk. Potom sa rozvalí na gauč, vyloží si nohy na stolík a zavolá ma k sebe.

Bavíme sa o živote. Filozofujeme nad nespravodlivosťou osudu, splietame plány na najbližšie dni a počúvame pesničky.

Spomeniem mu, ako je na tom sestra a že ju čoskoro pustia. On sa posťažuje na svoju, ktorá mu zamorila izbu akýmsi osviežovačom vzduchu.

Neskôr ho dotiahnem do kuchyne, vyložím na stôl niekoľko širokých misiek, strčím mu do ruky vrecko s piškótami, čo som vyhrabala medzi starými zásobami, a dám mu za úlohu, aby ich tam naukladal. Neprotestuje, čo je u neho malý zázrak.

Keď je puding hotový, vyjdeme na dvor, sadneme si na hojdačku, tlačíme do seba lyžicu za lyžicou a mlčky pozeráme na

tmavú oblohu. Každý po svojom a potichu rozmýšľa o zmysle života, priateľstva a rodiny.

Robo do seba vprace dve misky pudingu, zapije ho pohárom vody a nahlas si odgrgne.

„Ty, Tamara, už ti niekto povedal, že si skvelá kuchárka?“

Zasmejem sa.

„Teraz ty.“

„Myslím to vážne, môžeš sa vydávať.“

„Ha-ha.“

„Nabudúce ale lepšie odhadni množstvo,“ šibalsky na mňa mrkne. „Bolo to len na oklamanie huby.“

Keď odíde, zostanem ešte krátko sedieť na terase. Kdesi cvrliká svrček. Z obývačky sa ku mne nesie hudba z telky. Ed Sheeran, či kto. Jeho pomalé vyspevovanie mi zachádza pod kožu a oživuje vo mne potlačovaný smútok. Cnie sa mi za mamou aj za sestrou. Myšlienky mi skáču v hlave ako blchy. Hop sem, hop tam. Točí sa mi z nich hlava.

Netrvá dlho a vráti sa otec. V akom je stave zistím hneď, len čo na mňa zahučí. Hlas má cudzí a jednotlivé slabiky komolí.

„Tamarááá!“

Ozvem sa až na tretie zvolanie, keď jeho tón začne naberať na intenzite a farbí ho hnev. Najprv mi napadne, že zostanem ticho a zahrám mŕtveho chrobáka, no rýchlo si to rozmyslím. Nechcem ho zbytočne dostať do vývrtky, nemalo by to zmysel.

„Tu som!“ skríknem a opustím vyhriate miesto na hojdačke. Vojdem dnu.

„Nechal som ti tu peniaze,“ ukazuje na chladničku. Chrbtom sa opiera o stenu, snaží sa udržať rovnováhu a vyzerá otrasne. Fakt otrasne. Spitý ako čík.

„Viem. Bola som v obchode.“

„Čo si kú-kúpila?“

„Pečivo, zemiaky, dve kuracie stehná...“

„Mala si sa najesť,“ skočí mi do reči a takmer sa zrúbe, keď sa pokúsi vykročiť. V duchu prevrátim oči a povzdychnem.

„Stalo sa. Uvarila som aj puding. Daj si, jeden som ti nechala.“ Načiahnem sa, chcem mu ho podať, no odstrčí mi ruku. Div, že ho udržím a neskončí na zemi.

„Daj mi s tým pokoj. Idem spať. Ráno ma zobud'. Dofrasa, buď aspoň trochu užitočná!“

Jeho slová sa ma dotknú, hoci nepovedal nič hrozné. Asi som precitlivená. Pomyslím si, že toto ani nie je môj otec, toto je cudzia osoba navlečená do jeho kože. Tak veľmi by som sa s ním chcela porozprávať o Sofii, no nechám to radšej tak.

Pomôžem mu zavesiť bundu, vyzuť topánky a odvečiem ho do spálne. Z jeho dychu mi je zle. Príšerne smrdí vínom a páleným. Navyše je otrasne ťažký, bolí ma z neho ruka aj bok, keď sa do mňa oprie celou váhou.

„Nechaj,“ odsotí ma, keď je na krok od postele. „Zmi-zmizni drichmať aj ty!“

Len-len že bokom nevrážim do rohu skrine. Určite by ma neminula poriadna modrina.

Zvalí sa do perín a vyvráti oči.

„Nemal by si toľko piť,“ pípnem, pričom skloním hlavu a pracem sa preč. Aj tak viem, že dohovárať mu teraz nemá zmysel.

„Čo ty o tom vieš?!“ zrúkne na celú izbu a keď za sebou zatváram dvere, doľahne mi do uší už len jeho tiché zamrmlanie.

„Sopľaňa akási, hovno o tom vie! Veľké psie hovno!“

Prebehnem do svojej izby, hodím sa na posteľ, zaryjem tvár do vankúša a rumázgam do neskorej noci. Neznášam dni ako tento!

7.

Už pred siedmou nachystám raňajky. Silného turka pre otca, pečivo s maslom, vajíčka natvrdo. Potom ho idem zobudiť. Zatrasiem ním, oznámim, že je najvyšší čas, aby vstal, a vzápätí sa rýchlo beriem zo spálne. Nedá sa tam dýchať. Navyše ma pre jeho večernú poznámku zožiera krivda a nemám chuť s ním prehodiť ani slovo.

Vežmem si tašku, navlečiem sa do teplej bundy, keďže celú noc za oknami skuvíňal silný vietor, a ešte predtým, ako sa otec došuchce do kuchyne, odídem bez pozdravu do školy. Možno aspoň to ho donúti zamyslieť sa nad sebou.

Rozhodnem sa ísť peši, hoci je zima ako v ruskom filme. Potrebujem si vyvetrať hlavu a dostať z nej všetko, čo tam nepatrí. Vráťane telocvikára, ktorého obraz mi každú chvíľu vyskakuje pred oči. Nemalo by význam namotávať sa naňho, iba čo by som si spravila zle.